

Pakhuis Dekker: waar aandacht voelbaar is

woorden **Heleen Hoppesteyn**
beelden **Petrina Derksen**

In alle rust staat ze daar: Pakhuis Dekker. Iets verder van de weg gelegen dan de omringende huizen en op een steenworp afstand van het station van Heiloo. Nog voordat ik een voet binnen heb gezet, voel ik dat dit een gebouw met een ziel is. Sobere lijnen kenmerken het pand. Het is nog vroeg en de stilte is hoorbaar als ik naar de voordeur loop. Bij binnenkomst begroet eigenaresse Jacky Mol mij hartelijk en neemt me mee naar de ruime en lichte keuken. Daar aan tafel verstrijken ongemerkt de uren terwijl we met elkaar in gesprek zijn.

Pakhuis Dekker kent een lange geschiedenis. Handelaar in zaden Jacob Dekker heeft voor zijn groeiende handel ruimte nodig als hij in 1923 het eerste deel van het pakhuis bouwt. De locatie vlakbij het station is uitermate gunstig voor de export van de zaden. Na een tweetal verbouwingen krijgt het pand in 1933 haar huidige uiterlijk. Wanneer enkele jaren later de oorlog uitbreekt, wordt het pakhuis niet alleen opslagplaats voor de kostbare bibliotheek van de Abdij van Egmond, maar ook een plek van ondergronds verzet. In een afgescheiden ruimte maakt zoon Jan

met vrienden in 1944 het illegale blad Telex. Na het overlijden van Jacob neemt Jan in 1954 het bedrijf over en specialiseert zich in veldslazaad voor de export naar onder andere Frankrijk. Daarnaast wordt hij politiek actief, eerst als gemeenteraadslid en later als wethouder. In 1986 stopt hij met de zaadhandel. Vanaf dat moment blijft hij dagelijks naar het pand komen om ervoor te zorgen. ‘Hij bewaart en bewaakt het’, zo omschrijft Jacky het. De zaadhandel was zijn werk, bij het pand ligt zijn hart. Een liefde die ik ook zie bij Jacky.

Het is 2006 als zij aangesproken wordt door een passerende fietser die haar complimenteert met de wijze waarop ze haar woonhuis in Heiloo verbouwd heeft. De fietser blijkt Jan Dekker te zijn. Hij vertelt haar dat hij oude foto’s van haar huis heeft en vraagt of hij die langs mag komen brengen. Een mooie ontmoeting volgt. Een halfjaar later loopt Jacky langs de oude zadenhandel en herinnert zich hun gesprek. Ze vraagt of ze het pand mag bekijken. Dat mag, al krijgt ze direct te horen dat het niet te koop is. Eenmaal binnen is de ervaring bijna overweldigend. Wat eens

een pakhuis voor zaden was, is nu in gebruik als opslagruimte voor onder meer een boot, een drietal caravans en enkele kleine inboedels. ‘Niemand weet wat ik ermee wil’, vertrouwt Jan haar toe. ‘Ik wel’, antwoordt Jacky met overtuiging en ze spreken af dat ze elkaar over een maand weer treffen om haar plan te bespreken.

In het concept dat Jacky in gedachten heeft, vloeien verleden, heden en toekomst samen. Ze voelt heel sterk dat zowel het pand als de geschiedenis ervan respect verdienen. Met behoud van de historie wil ze het pand teruggeven aan de gemeenschap. Haar ideeën voor een ontmoetingslocatie waar het verbinden van mensen centraal staat, spreken Jan zo aan dat ze recht op eerste koop krijgt. En dan te bedenken dat er al 200 gegadigden zijn. Na het overlijden van Jan laat mevrouw Dekker aan Jacky weten dat zij, conform haar mans wens, het mogelijk gaat maken dat zij het pand kan kopen. Het is dan inmiddels 2014.

Nog altijd verwondert Jacky zich over hoe op magische wijze de juiste personen erbij betrokken raakten, zodat haar droom verwezenlijkt kon worden. Een intensieve tijd van renoveren en verbouwen volgt. Allereerst wordt aan de slag gegaan met haar bedrijfswoning, in de vleugel die in 1933 als laatste is aangebouwd. Daarna volgt het openbare gedeelte. ‘Alles komt uit Heiloo’, vertelt Jacky, wat past in haar wens het aan de gemeenschap terug te geven. ‘Ik wist wel dat ik het kon, maar het verrast me wel’, vertelt ze me openhartig. Als de bouw ten einde is, eten Jacky, mevrouw Dekker en alle 125 ambachtslieden met elkaar in het pand. Als blijk van waardering voor alles wat zij gedaan hebben, staan al hun namen vermeld op plaatjes die als bundeltjes bij de voordeur hangen. Met Guus de bouwbegeleider heeft ze nog steeds nauw contact.

Het eindresultaat ademt rust, ruimte en bezieling. In werkelijk alles is haar aandacht voelbaar. Niets is zomaar tot stand gekomen en waar mogelijk zijn materialen hergebruikt. Tegels bijvoorbeeld, die over zijn van de eerste verdieping, waar werkplekken voor zelfstandigen zijn gecreëerd, vormen het aanrechtblad in de keuken. Balken afkomstig van een deel van de etagevloer in de hal, vinden elders hun plek. Als ze me rondleidt door het pand, treft het me hoezeer alles klopt. Alles is in harmonie met elkaar en overal heeft Jacky een verhaal bij. De passie voor wat zij heeft neergezet spat eraf. Dat doet zij echter op een heel bescheiden manier. ‘Het gaat niet om mij, maar om het pand’, zegt ze. ‘Familie Dekker had bescheidenheid en dat past ook bij mij.’ Ze pauzeert even en lacht dan: ‘Er moeten ook niet te veel mensen komen. Ik hoef geen groot publiek. Ik hecht aan eenvoud en rust. Soms als ik twijfel over iets, zoek ik contact met de overleden meneer Dekker en vraag ‘Jan, is dit wel de richting die het op moet?’ Ook heeft ze nog steeds nauw contact met zijn vrouw Miny, die inmiddels de leeftijd van 90 jaar heeft bereikt.

‘Door het niet te groot en te hip te laten worden, kan ik mezelf blijven en kan ik het aan.’ Al meer en meer voelt ze dat ze voor kleine groepen beschikbaar wil zijn, zodat ze aan iedereen persoonlijke aandacht kan schenken. Vanuit eigen ervaring, kan ik me daar levendig iets bij voorstellen. Aandacht beklijft en maakt de beleving intenser. Precies zoals gebeurt in onze gesprekken. Nadat ik Jacky voor de eerste maal gesproken heb, keer ik weken later nog eens terug om meer details in me op te nemen, nogmaals de sfeer te proeven en te genieten van haar verhalen.

Overal in het pand zijn sporen van het verleden te vinden. De stofjas van meneer Dekker aan een knaapje, de archiefkast die nu dienstdoet als servieskast in de keuken, het bureau bij de entree, de oude stoppenkast en natuurlijk de kluis, waarin allerlei documentatie uit de Tweede Wereldoorlog terug werd gevonden. En in de hal de lift waarmee de zaadzakken van de ene verdieping naar de andere getransporteerd werden. De houten draagconstructie in de mansardekap op de tweede verdieping is volledig intact gebleven en vormt nu het pla-

fond van het *short-stay* appartement. Het originele rolluik in de ontmoetings- en vergaderlocatie op de begane grond biedt de mogelijkheid de ruimte op te delen. Verspreid door het pand zijn de groene geëmailleerde lampjes terug te vinden die er ten tijde van de zadenhandel al hingen. En niet te vergeten: de verzetsletters waaruit de woorden Pakhuis Dekker zijn opgebouwd.

Het runnen van het pakhuis vraagt de nodige aandacht van Jacky. Aandacht die ze met liefde schenkt, maar waarvan ze ook voelt dat ze er zorgvuldig mee wil omspringen. ‘Je staat altijd aan’, deelt ze met me. En dus zoekt ze manieren voor zichzelf om balans te bewaren. Dat doet ze onder meer door elke dag te tuinieren in de door haar zelfontworpen tuin. En door haar werk als *trend forecaster* en conceptueel vormgever. Daar passen de beeldrijmboeken in die ze maakt, waarvan ze me een voorbeeld laat zien. In eerste instantie denk ik dat het kunstboek oorspronkelijk zo is vormgegeven, maar dan vertelt ze me dat ze in een bestaand boek met zorg uitgekozen beelden heeft geplakt. Het resultaat is wonderbaarlijk

---

AANDACHT BEKLIJFT EN
MAAKT DE BELEVING
INTENSER.

mooi. Ik ben verbaasd als ze zegt dat de auteur van het boek hiervan helemaal geen weet heeft. Tegelijkertijd past het in het beeld van bescheidenheid. Het zijn boeken waarmee ze ontwerpers wil prikkelen tot ontwerpen. Of het nu om een dessin gaat, een kledingstuk, garen of interieur. ‘Wat er nog niet is, moet je met beeld vormgeven’, zegt ze. ‘Natuur, bloemen en tuinen kan ik vertalen naar beeld dat er nog niet is. Maar altijd gaat het me om de mens. Er zit een diepere gelaagdheid in dan je op het eerste gezicht zou denken.’

Ik heb bewondering voor wat Jacky heeft neergezet. Haar oprechtheid en puurheid zijn in alles voelbaar. ‘Ik wil geen perfectie nastreven. Het vormt zich organisch. Dit is wat ik voel dat ik moet doen’, zegt ze er zelf over. Als ze meeloopt om me uit te laten, bedankt ze me voor mijn aandacht voor het Pakhuis. En al nemen we voor dit moment afscheid, beiden voelen we dat onze ontmoetingen een vervolg gaan krijgen. De wederzijdse aandacht in onze gesprekken heeft een draad van verbondenheid tussen ons gesponnen. Misschien is dat ook wel wat Pakhuis Dekker zo bijzonder maakt, mijmer ik enkele dagen na mijn laatste bezoek. Er gaat zoveel schuil achter wat je ziet, wat niet direct zichtbaar is maar wel voelbaar, waardoor het pand je omarmt en uitnodigt tot stilstaan bij wat was, is en gaat komen.

